

Lej, lej, prosi! — si misli Gerič in mu vrže kos potice. Mrcina pobere jed in jo godrnjaje povžije. Vrže mu še drugi kos, tretji in četrti; dokler je bilo kaj, vse je zginilo v mrmrajoči gobec.

Kaj bo, ko mi zmanjka vsega?

Godec se je lotil tudi gnjati. In tudi to je mrhar povžil hlastno in ne brez renčanja.

Le prehitro je nestalo tudi mesa.

Sedaj še ta-le božja kapljica! — si misli godec. — Ali kako? Steklenica je majhna in bi se v medvedjem želodcu niti ne poznalo; jaz bi pa tudi rad pokusil sladke kapljice, ki me je res zvesto spremljevala — do smrti. Pozdravljena poslednjikrat: luk, luk...

Ostalo je komaj še nekaj požirkov v steklenici.

Gerič je vse skupaj vrgel medvedu...

In v smrtnem strahu si je še mislil: jedel si, pil si — tudi plesal boš!

Vzame lok in poskusi sedaj jedno, sedaj drugo struno na donečem basu, da je milobno odmevalo črez hrib in dol. A medved začuvši doslej neznane glasove, jo krene bliskoma od godca ter zalomasti po dračju in suhih vejah, da se je kar kadilo za njim.

Še dolgo potem je slišal Gerič tulenje in lomaščenje po lesu in vesel je bil, da se je rešil, pa škoda se mu je zdelo potice in gnjati. Zato si je mislil odhajaje proti domu: Mari bi bil zverini najpreje zagodil; le človek je vsega potreben.

Dobravec.

Prihod pomladi.

I.

Iz južnih dežel so čez širno morje
K nam pevcı vrnili se mali;
Zbežalo pred njimi je zimsko gorje,
Viharje so mrzle pregnali.

In vıgred cvetočo prinesli so nam,
Po logih veselo ž njo petje,
Že travnikom, poljem in strmim goram
Vzbudilo se mlado je cvetje.

Priroda že vstaja iz snežnih grobov
In vıgred cvetoča prihaja,
Iz nebil se svet je ledenih okov,
Narava se cela pomlaja.

Vstajenja prirode se vse veseli,
Iz hiše vsak v prosto naravo
Po travnikih, poljih in logih hiti,
V cvetočo, duhtečo dobrovo.

Pobegne sedaj naj vsa toga in jad,
Pobegne bridkost in trpljenje,
Saj vrača cvetoča že k nam se pomlad,
Prinaša nam novo življenje.

Slavko.

II.

Ej, zapele so ptičke,
Obletele vršičke,
In na lahnih perutih
Je priplula pomlad
Z nebeških livad.

Že marjetce sanjave
In vijolice plave,
Kimajoči i zvončki
Se pomladi smijó,
Vzduh topli pijó...

Pustil ded je pečico,
Svojo zimsko družico,
In na trato prihitel
Ves veselja je vnet
Pozdravljat nov cvet . . .

Pa zakaj se mu velo
Potemnilo je čelo,
Ko po tratih cvetočih
Zre brezskrbno dečad
Cvet trgati zlat?

Ah, med njimi ni Tončke,
Da bi trgala zvončke . . .
Zdaj se z angeljčki v raju
Po livadah lovi
In za cvetjem hiti . . .

Aleksij Andrejev.

Iz zaklada naših pregovorov.

4. Kdor drugim koplje jamo, sam pade vanjo.

Večkrat napravljajo lovci globoke jame in jih pokrijejo z dračjem ter spretno nastavijo vado, da tako zverino lovijo vanje. Včasih pa tudi človek pade v jamo, ako ni bil pazen ali ni vedel za prikrito jamo. Drugim torej koplje jamo oni, kateri jim hoče škodovati ali jih hoče ugonobiti. Taki preganjalci svojega bližnjika so pa navadno strastni ljudje, in strast preslepi človeka, zato ne pazi dovolj sam nase, kadar preganja druge, in kaj rado se zgodi, da sam sebi škoduje s tem, s čimur je hotel škodovati drugim. Tudi previdnost božja večkrat tako obrne, da je zločinec kaznovan z isto nadlogo, katero je hotel prizadejati svojemu bližnjiku. Nastal je vsled tega še drug sličen pregovor, kateri trdi skoro isto: „S čimur se kdo pregreši, s tem se pokori.“

Lahko pa tudi mislimo na ono jamo na pokopališču, kamor nas bodo zagrebli po smrti. V tem smislu bi pa bil pregovor še določnejši in bi kar naravnost pomenil: kdor si prizadeva ukončati drugega, ukonča samega sebe, kdor drugim nakopava smrt, nakoplje si jo sam.

Ezop nam pripoveduje to-le basen: Ptičar je videl na drevesu divjega goloba in bi ga bil rad ujel. Ko se tiho približuje drevesu zróč vedno kvišku proti golobu, stopi na gada, ki je ležal tam v travi. Gad skoči po koncu in piči moža. Prestrašen se ptičar prime za rano in vzdihujé pravi sam sebi: „O, joj! Hotel sem končati goloba, in sedaj moram sam umreti!“

Pregovori, izreki in pametnice.

(Zapisal A. K. Sežun-ov.)

6. V dobrih sklepih trdno stoj,
Življenje je boj, nič se ne boj.
7. Kdor utika povsodi ušesa in oči,
Nakoplje si mnogo nepotrebnih skrbi.
8. Bolje prej se obrniti,
Kakor v napačnost zaiti.
9. Ako si v dobrih delih ustrajen,
Dom tvoj ostal bo neomajen.
10. S prijazno besedo — si gladimo
pot v sredo.

11. Kaj ti koristijo lepi gradovi,
Če te boleznj težijo okovi.

Nové knjige in listi.

1. *Pomladni Glasi*, posvečeni slovenski mladini. Z osmimi slikami. Uredil in založil Frančišek Kralj. V Ljubljani 1900. Katol. tiskarna. Cena krasno vez. 1 K 80 h, v platno 1 K 10 h, kart. 80 h, broš. 60 h - Kakor vsako leto, tako sem tudi letos, že desetič, z veliko radostjo prečital te nežnoljubke „Glase“. Upam, da jih boste vi, mladi